

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' ער

ערב שבת קודש פ' נח, ג' מ"ח ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

"חיים" שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" גיטא תחי' ליום הולדתה השלישי לאויש"ט, ביום ה' מ"ח ה'תשע"ט

ולזכות אחי' החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל שיחי'

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' לוי יצחק וזוגתו מרת חי' שרה שיחיו צייטלין

* * *

לזכות

מרת רחל תחי' בת הרבנית מרת מאריאשא ע"ה

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

מתוך בריאות הנכונה ולנחת חסידותי מו"ח שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולעי"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולעי"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולעי"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו! / משיחת שי"פ נח התשנ"ב

7 זמן הגאולה

7

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מגלות זו / פי השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

יש לקבל בשבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל / הוראות למעשה בפועל

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

13

אינני מבין מדוע לא מרעישים על זה?!... / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

14

עד שהאמונה תחדור בכל מציאותו בפנימיות / צילום מהגהת כ"ק אדיש מהים על שיחת ליל שמחת התשנ"ז

בס"ד. משיחת ליל שמחת תורה לפני הקפות, ג'תשמ"ו.

א. ס'אין ידוע דברי כ"ק מ"ה פרט"ר נשיא דורנו' או בשמחת תורה אין 'מנחת חיים בשמחה'.

אשר ווי אלע אורחות ופיוזיים פון א נשיא בישראל, ובפרט א נשיא אב"ד - אין ידוע.

שיטת אב"ד, זו אפ"פ וואס 'הנשיא הוא הכל', דארף עס ניס בלייבן בא 'צדיק' שמנתו חיי"ג.

א"ת יחי' אלא יחי"ג, נאר פון דעם נשיא חדוד דארף עס ווערן געצויגן אריבער פון 'אריק

באמונתו חיי"ג, און דאס דארף ווערן געצויגן, מציאותו בפנימיות, דורך דעם וואס יעדער איד טוט

אויך עבודתו (בנוד"ד - דער ענין בשמחה) מיט וויינע כחות.

דער אופן ווי דאס קומט אן פון דעם נשיא חדוד אז יעדער מענטש פון דעם דור בכל העולם

כולו - אין דאס לכל לראש דורך וויינע שלוחים און שלוחי שלוחים (וארום שליח עושה שליח

כיו אפילו מאה שלוחים), וואס יעדערער פון זיי אין שלוחו של גרם כמותו.

דערפאר אין כדאי אז די שלוחים וואס געפינען זיך איצטער דא זאלן זאגן "לחיים" אויך א

כוס מלא ושלם (און דערנאך זאל מען עס אויך איבערגעבן צו די שלוחים וואס וויינען איצטער דא

ניטא). און פון די שלוחים זאל די שמחה פון שמחה'ה דערפון נמשך ווערן צו אלע אידן בכל

העולם כולו, כיו פון די שמחה זאל מען בקרוב ממש זוכה זיין צו 'ושמחת עליהם על ראשם'.

בביאת משיח זקנו.

(כ"ק פרט"ר שליט"א תהאיל לנגן 'הורקוהי לכם ברכה'. וכל השלוחים שיהיו מבייח

"לחיים". והל"כ אשרי.)

ב. די שלוחות פון יעדער איד בכלל, ובפרט בודא דעקבותא דמשיחה - אין צו מאכן א דירה צו

התבודד בתחתונים, און דורך דעם - ברענגען משיח זקנו ווען מ'וועט זיך באלד ווי כל העולם

כולו אין א דירה צו התבודד, וואס דאס אין אפגעניק און מעשינו ותבודותנו בזמן הזה.

ויש לומר אז דער ענין דריקט זיך אויס אין דעם וואס ברענגט זיך בספרי החשבון, אז

"שליח" בצירוף עשר אין בגימטריא "משיח", וואס דאס אין מרמז ווי דורך דער עבודת השליחות

אין מען מקרב בימת המשיח.

הנשיא הוא הכל
אין ידוע דברי כ"ק מ"ה פרט"ר נשיא דורנו'

מוקדש לזכות
ורד שמחה בת שרה
להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות
נרבת מהיטבאל יומות

עד שהאמונה תחדור בכל מציאותו בפנימיות

בבואנו מחג שמחת תורה ולקראת כינוס השלוחים העולמי שיתכנס בסוף חודש זה בבית חיינו – 770, הננו מביאים צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מההגהה הא' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על תחלת שיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ו (נדפסה בלקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. ס'איז ידוע דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹ אז בשמחת תורה איז "מצות היום בשמחה".

אזוי ווי אלע הוראות וציוויים פון א נשיא בישראל, ובפרט א נשיא חב"ד – איז ידוע שיטת חב"ד, אז אע"פ וואס "הנשיא הוא הכל"², דארף עס ניט בלייבן בא "צדיק באמונתו ויחי"³ אפילו ניט באם התחלת וכללות "א"ת יחי' אלא יחי"⁴, נאר פון דעם נשיא הדור דארף עס אראפקומען אין "צדיק באמונתו ויחי" ביז אז דאס וועט דורכנעמען כל מציאותו בפנימיות, דורך דעם וואס יעדער איד טוט בעצמו עבודתו (כולל בנדו"ד – דער ענין השמח"ת) מיט זיינע כחות.

דער אופן ווי דאס קומט אן פון דעם נשיא הדור אז יעדער מענטש פון דעם דור בכל העולם כולו – איז דאס לכל לראש דורך זיינע שלוחים און שלוחי שלוחים (ווארום שליח עושה שליח⁵ ביז אפילו מאה שלוחים⁶), וואס יעדער פון זיי איז שלוחו של אדם כמותו⁷.

דערפאר איז כדאי אז די שלוחים וואס געפינען זיך איצטער דא זאלן זאגן "לחיים" אויף א כוס מלא ושלם (און דערנאך זאל מען עס אויך איבערגעבן צו די שלוחים וואס זיינען איצטער דא ניטא). און פון די שלוחים זאל די שמחה פון שמח"ת נמשך ווערן צו אלע אידן בכל העולם כולו, ביז אז פון די שמחה זאל מען בקרוב ממש זוכה זיין אז "ושמחת עולם על ראשם"⁸ בביאת משיח צדקנו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן "והרקותי לכם ברכה". וכל השלוחים שיחיו אמרו "לחיים". ואח"כ אמר:]

ב. די שליחות פון יעדער אידן בכלל, ובפרט בדרא דעקבתא דמשיחא – איז צו מאכן א דירה לו יתברך בתחתונים⁹, און דורך דעם – ברענגען משיח צדקנו ווען מ'וועט זען אויך בגלוי ווי כל העולם כולו איז א דירה לו יתברך, וואס דאס איז אפהענגיק פון מעשינו ועבודתינו בזמן הזה¹⁰.

ויש לומר אז דער ענין דריקט זיך אויס אין דעם וואס ווי ס'ברענגט זיך בספרי החשבון, אז "שליח" בצירוף עשר איז בגימטריא "משיח", וואס דאס איז מרמז ווי דורך דער עבודת השליחות איז מען מקרב ביאת המשיח.

אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

העבודה דכללות בני"י במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה • מסקנת החשבון-צדק שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! • גם אם חסר בעבודתו של הפרט הרי-זה ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל • כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם, וכאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו - צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה • קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי" במעשינו ועבודתינו (ד' כל זמן משך הגלות"¹) - נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני"י במשך

(1) תניא רפ"ז.

ובפרט לאחרי שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחרי חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימנו ונחיל לפניו"¹⁴), ומתכווננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתנית-כח לכאור"א מישראל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו¹⁷ עם ענני שמיא"¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

*

ב. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

(11) מיכה ז, טו.

(12) בעה"ט עקב יא, יב.

(13) ראה לקר"ש חט"ז ע' 231. וש"נ.

(14) הושע ו, ב ובמפרשים.

(15) יחזקאל לג, כד.

(16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל (יל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [י.]. רומז על הגאולה.

(17) דניאל ז, יג.

(18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" – שאף שהעננים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ

ובסגנון אחר: כללות בני"ה שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי מלמפרע⁶.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחרי שעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנשא, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) ה'י תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

(2) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.

(3) משפטים כא, יט.

(4) ברכות ס' סע"א. וש"נ.

(5) יומא פו, סע"א.

(6) ראה צפע"נ לרמב"ם ה' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.

(7) תבוא כט, ג.

(8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(9) ראה חידושי חת"ס שם.

(10) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תערי"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשבון-צדק וה)תשובה.

אינני מבין מדוע לא מרעישים על זה?..

[.]. כאן המקום להזכיר גם אודות הענין דשלימות הארץ – שגם בזמן הגלות, לפני ביאת משיח צדקנו, צריכים בני-ישראל להחזיק בשטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו להם ע"י הקב"ה, וחלילה וחס לתת חלקים מארץ ישראל, אפילו שעל אחד, לאומות העולם.

ארץ ישראל שייכת להקב"ה, לעצמותו ומהותו יתברך, ואיך יתכן לקחת דבר השייך לעצמו"ה יתברך וליתנו לגויים?! – דבר הכי מבהיל!!

והעיקר – שענין זה כרוך בפיקוח נפש של רבים מישראל, כדעתם הברורה של המומחים לעניני בטחון.

ולמרבה הצער – ישנם יהודים מראשי המנהיגים בארץ ישראל שלא מפסיקים לדבר ולהשתדל בדרכים שונות כו' על-דבר החזרת שטחים לגויים, רחמנא ליצלן, והכל יודעים שבין היועצים שלהם ישנם כאלו שמקיימים קשרים עם ערבים... ויודעים שמותיהם של אותם ערבים, וביניהם, אלו שעוללו דברים איומים ליהודים – ה' לא תהי', לא תקום פעמיים צרה – מהם מקבלים "עצות" בענינים הנוגעים לבטחון של היהודים היושבים בארץ הקודש!..

הנהגה זו אינה אלא "התחנפות" בפני הגויים, בגלל "שוחד" של כבוד, או ממון וכיו"ב! רק ההתחנפות והרדיפה אחרי הגויים לתת להם משטחי ארץ ישראל – מביאה את הערבים לדרוש לקבל משטחי ארץ ישראל, ומגרה אותם להתקוממות כו'.

בוושינגטון (מלכות של חסד) – החליטו כבר מזמן ששטחים אלו צריכים להשאר בבעלותם של יהודים; הערבים עצמם התייאשו כבר מזמן לקבל שטחים אלו; ורק יהודים מסויימים לא מרפים מנסיונותיהם להחזיר שטחים מארץ ישראל – שעל-ידי-זה מגרים את הערבים כו'.

וכאמור, הכל יודעים זאת, ואינני מבין מדוע לא מרעישים על זה!..

ולא עוד, אלא, שיש כאלו שרוצים לתת לזה גושפנקא כאילו זוהי ההנהגה שצריכה להיות על-פי התורה!

[.]. ואין להאריך בדבר המצער, כי אם, להדגיש עוד הפעם שסוף-סוף ינצח הרמב"ם, וסוף-סוף ינצח הקב"ה, "דבר אלקינו יקום לעולם".

(משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

יש לקבל בשבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל

[. .] מובא בילקוט¹ שבחודש מר-חשוון סיימו לבנות את בית המקדש אך הוא לא נתחנך אז, זאת בנוסף לכך שאין בו ימים טובים, וא"כ, בחודש זה יש צער גדול מכך שלא חנכו בו את ביהמ"ק, ובנוסף ישנה בו ירידה גדולה ביחס לחודש תשרי ה"מרובה במועדות".

אעפ"כ כל חשבונות אלו אינם נוגעים ליהודי – כיון שהוא רק יודע ש"אני נבראתי לשמש את קוני"², ושהקב"ה אומר ש"המעשה הוא העיקר"³, וענין זה ישנו גם בחודש מר-חשוון. ואדרבה: לא רק "גם" – אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו"⁴.

[. .] מזה מובנת ההוראה עתה:

כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשוון, ויהודי יוצא מחודש תשרי שמרובה במועדות כו' לעבוד עבודתו בעולם, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, ונפעל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז "אני נבראתי לשמש את קוני", ובמילא הקב"ה איתנו. ואדרבה – דוקא המעשה הוא העיקר.

עד שדוקא כאשר עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (החל מחודש מר-חשוון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "זרעך", כמאחז"ל⁵ ש"עיקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים", "מאי פירי – מצוות"⁶.

וזוהי ההוראה בעמדנו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "ויעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק במחשבה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן הבא, ולעשות זאת עד לאופן ד"ופרצת",

שזה ימהר ויזרז יותר את ה"אחישנה"⁷ ד"עלה הפורץ לפניהם"⁸, ובחודש מר-חשוון יבנה בית המקדש השלישי (כמש"כ בילקוט¹), ובזה גופא – במהרה בימינו,

והולך ומוסיף ואור עוד בזמן הגלות בכל עניני תורה ומצוות ובכל הענינים שיהודים זקוקים להם, ועוד בגלות יקויים "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"⁹,

עד שבקרוב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגוים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמ"ש בהפטרה דפרשתנו¹⁰), ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי שיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מ"ח, ה'תשד"מ - בלתי מוגה, ועד הנחות התמימים)

(1) יל"ש מלכים א' רמז קפד. פקודי מ, א.

(6) סוטה מו, סע"א.

(2) משנה וברייתא סוף קידושין.

(7) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.

(3) אבות פ"א מי"ז.

(8) מיכה ב, יג. ב"ר פפ"ה יד וברש"י שם.

(4) ל' הכותב – ויצא לב, ב.

(9) כמ"ש בגלות מצרים – בא, י, כג.

(5) פרש"י ריש פ' נח (מב"ר פ"ל, ו).

(10) שבת ר"ח – ישע"י סו, כ.

[. .] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים)²⁰, כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²²,

נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובדוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתנו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . . בגווי נהירין" . . . וכדין צפי ל' למשיח, מנלן, דכתיב וראית' לזכור ברית עולם . . . ידכר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, ה"ח" ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם*** (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

(19) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.

(20) ראה מג"א שם סקי"ד.

(21) ראה ט"ז שם סק"ג.

(22) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

(* ומ"ש "לדרת עולם", נכתב חסר, שיש דורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו" (פרש"י ס, יב) - קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבל" - (כפשטות הכתוב), ובלשון הזהר דאתחזי"א בגווינן חשוכינן מתחזי"א לזוכרנא דלא ייתי מבל"ז.

** ומס"ס, "ודא הוא דכתיב (בהפטרה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומנער בך".

ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . . . אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמון".

ג. ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה חודש מרחשוון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשוון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשוון כסלו) בהמשך אחד, שע"י נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבנ"י ש"עתידים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמון", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל

(23) שו"ע שם ס"ב.

(24) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלחח ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

(25) רמ"א שם.

(26) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה (שכו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(* אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכילים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש.

הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'"²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה – "הלוח ונסוע הנגבה"²⁹, "לצד ירושלים". הר המורי³⁰, ושם גופא – "אל מקום המזבח"³¹, ש"מקומו מכוון ביותר"³².

"ושם נעשה לפניך... כמצות רצונך", כולל

(27) בראשית טו, יח-יט.

(28) פרש"י עה"פ.

(29) בראשית יב, ט.

(30) פרש"י עה"פ.

(31) בראשית יג, ד.

(32) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. – ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).

גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכניה – "ראה אל אלקים בציון"³³, ויתירה מזה, "ראה גו' אל פני האדון הוי"³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [.]., "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בניעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – ("כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(33) תהלים פד, ח.

(34) משפטים כג, יז.

בקשר עם סיום שיחה זו (דש"פ נח תשנ"ב), הנונו מעתיקים קטע קצר מבטאון "בית חיינו" (גליון 110) המתאר את סיום השיחה (השלישית בהתוועדות):

לקראת סיום שיחה הג' האריך הרבי בענין התשובה שעל-ידה נעשה מהוי' – אלוך וע"ד שאומרים ביוהכ"פ ז' פעמים "הוי' הוא האלוקים", שלאחרי ההקדמה של "שמע ישראל" ו"ברוך שם" ג' פעמים, ממשיכים... [וכאן לפתע החל הרבי לומר בקול רם בניגון הידוע (של יוהכ"פ) עוד שש פעמים]: "הוי' הוא האלוקים". האחרון ה' בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח"כ המשיך הרבי בקול רם יותר ובהכרזה: "לשנה הבאה בירושלים!" כשהוא מאריך בניגון תיבת "ירושלים"... זה ה' סיום השיחה, וכאן ענה הקהל הנפעם – "אמן" רוטט בקול רם, ופצח באופן ספונטני בשירת 'מאָרש נפוליון' המושר בסיום היום הקדוש... הרבי שתה מהיין, ועודד את השירה בחוזק ובאמצע עודד בב' ידיו הקדושות יחד!

הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ' ווילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] – לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

– על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא תמיד "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"יושב בשמים ישחק"¹⁷ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרורים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד משיחת ש"פ 9 בראשית (התוועדות הב') ה'תשל"א – בלתי מוגה)

- (14) איזור מפורסם במנהטן.
- (15) בלשון סגי נהור.
- (16) איוב כח, ג.
- (17) תהלים ב, א.
- (18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 – דובר ע"כ
- (19) זח"א קכט, א.
- (20) ישעי' ס, יט.
- (14) באריכות בהמשך ההתוועדות (שיחוי"ק שם ע' 169 – בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") – נדפס ב"יחי המלך" רעח ע' 13 ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה** בר' **צבי הירש** ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה **רייזל פרומא** בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובנותיהם רחל בת חיה מושקא ולאָה שרה בת חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאָה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה גדולה", וכיון שהקב"ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" – אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך הי' "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפי' אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) – צריך להיות "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה – הוא מתקרר לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"יושב ומשחק עם לויתן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא – וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?!

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות ובתקופה שלא הי' כמוה, שבה אומרים על עבדות גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא הי' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! איי, מה זאת-אומרת? – הרי מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-עריות ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "יהרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("ווערט שטארקער און שטארקער")!]

– אעפ"כ, ע"י עבודתנו עכשיו בשמחה של מצוה, יבואו ל"ישוב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענינו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל

וכמנהג הידוע שבמוצאי שמח"ת היו מכריזים: "ויעקב הלך לדרכו" – ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. וראה גם לקו"ש ח"ט ע' 259 ואילך ובהנסמך שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה"תש"מ. ושם, אשר שלימות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא אחרי סיום חודש תשרי – בהתחלת חודש חשוון (בזוה גופא – אחרי ר"ח מר-חשוון).

(3) בסוף הל' לולב – נת' בארוכה לפני"ז בהתוועדות (שיחות-קודש תשל"א ח"א ע' 142 ואילך. לקו"ש ח"ז ע' 267 ואילך).

(4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.

(5) מכות כג, רע"ב – במשנה.
(6) ש"ב ו, טו.
(7) ברכות לא, א.
(8) ע"ז ג, ב.
(9) ד"ה אין.

(10) ב"מ נט, ב. וראה תוס' ד"ה קא חייך ואמר נצחוני בני: "הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר".

(11) תהלים ב, ד.

(12) ל' הזוהר – ח"ב רנח, א.

(13) לקו"ד ח"א סח, א-ב.

ההוראה מהנהגתו של נח ליציאה מגלות זו

א. מובא בפרשתנו¹: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן הי' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח . . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלא-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"?!
והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן, כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'. ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו:

"מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'⁵. והעצה לזה – "בא . . . אל התיבה"⁶, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)⁷ ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז ינצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם

(5) ראה תו"א ר"פ נח. ובכ"מ.

(6) פרשתנו ז, א.

(7) סה"מ קונטרסים ח"א מח, ב. תש"ב ע' 47. תש"ז

ע' 200. לקו"ד ח"ב רח, א.

(1) פרשתנו ח, ו-ז.

(2) שם, טו-טז.

(3) שם, יח-יט.

(4) שם, ו, יט.

את העניינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה. אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל ענייני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה;

אלא שענין זה יכול להיות רק לאחר המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול טהרה בעולם⁸, ולאחרי כן, יכולה להיות העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עליו גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"⁹ (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"¹⁰, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"¹¹), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"¹² – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוטו)¹³.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחר סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד מקודם לכן שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

יהודי צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבלבל את הכל"¹⁴, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל העניינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"¹⁵, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל עניינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו', ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה

(8) ראה תו"א פרשתנו ח, ד ואילך. אוה"ת שם (כרך 14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.
 (9) ראה ב"ר פי"ד, ז. פי"ג, ג.
 (10) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.
 (11) פרשתנו ח, כא ובפרש"י.
 (12) שם ו, יא.
 (13) ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 52 ואילך.
 (14) פרש"י בפרשתנו שם, יז.
 (15) ישע"י ו, ג.
 (16) שם ה, כ.
 (17) זכרי' יג, ב.
 (18) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי גלות – צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [. . .] וזוהי ההוראה – שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלות²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.
 (משיחת ש"ש פ' חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

(19) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.
 (20) פרשתנו שם, טז.
 (21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.
 (22) ויק"ד פי"ג, ג.

איך עוזבים את "זמן שמחתינו" בשמחה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"זיעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

(1) חה"ס (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד). (2) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.